ΒΕΡΙΝΑ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ ΠΑΙΓΝΙΩΔΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2026

ΒΕΡΙΝΑ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ ΠΑΙΓΝΙΩΔΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ

ΑΘΗΝΑ, 2018-2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Self-Destruct
Το Στοιχειό
Harbinger
Aftermath
Rift
Cannibal Ad Portas
Blackwater
Fairy Tale
Οι Σκιές
Αποικία
Ο Κλειδαράς Των Ψυχών
Killer’s Kiss
Παντεσπάνι και Θεάματα
Περασμένα Μεγαλεία
Έργα και Ημέρες
Quis Custodiet Ipsos Custodes?
Θέμα Εμπιστοσύνης
Απωθημένα Εξουσίας
Κακή Συγκομιδή
Πονηρό Πνεύμα
On The Grapevine
Άνω Κάτω
Enenra
Σε Μια Σπηλιά Στην Αλταμίρα
Η Περίπτωση του Πειραγμένου Μυογραφήματος

ΕΞΩΦΥΛΛΟ & ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Βερίνα Χωρεάνθη (NerinBloom) – https://thesecretgoldfishnb.blogspot.com

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Τα Δώρα Των Εσπερίδων (κείμενα και μεταφράσεις, Αθήνα 2022)
Strange Dark Stories (δοκίμια, Αθήνα 2024)
Το Δρεπάνι και το Φεγγάρι (ποίηση, Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος 2025)

ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ

Blog: https://www.strangedarkstories.com

ΑΔΕΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΤΩΣΗΣ & ΧΡΗΣΗΣ

Το παρόν ηλεκτρονικό βιβλίο διανέμεται δωρεάν με δημόσια άδεια Creative Commons Attribution-Non Commercial-Share Alike 4.0 (Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Παρόμοια Διανομή 4.0).

SELF-DESTRUCT

Αν βρήκατε αυτό το μήνυμα, σημαίνει πως ο κόσμος έφτασε στο τέλος του και όλα τα προϋπάρχοντα ίχνη ζωής έχουν εξαφανιστεί. Το μπουκάλι που το περιείχε ήταν το τελευταίο σινιάλο του κόσμου, λίγο πριν την καταστροφή. Όλοι εμείς οι πρώην κάτοικοι του πλανήτη θέλαμε ν' αφήσουμε πίσω μας κάτι για σας, τις επόμενες μορφές ζωής, για να έχετε ένα ελάχιστο δείγμα της ύπαρξής μας πάνω στη γη. Είμαστε ωστόσο υποχρεωμένοι να σας ενημερώσουμε ότι το μπουκάλι αδυνατεί να φιλοξενήσει και πάλι το μήνυμα στο εσωτερικό του. Σε πέντε λεπτά, αυτό το μήνυμα θα αυτοκαταστραφεί.

Συμμετοχή στο Διαγωνισμό Μικρομυθοπλασίας της Ανοικτής Βιβλιοθήκης και της διαδικτυακής πύλης Fractal, με θέμα: Μήνυμα στο Μπουκάλι, που έλαβε χώρα στις 9 και 10 Δεκεμβρίου 2017.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Ήταν μια επέτειος της νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου όταν πρωτοέπιασα στα χέρια μου εκείνο το χοντρό κλωνάρι από το δέντρο που κάποιος είχε κόψει άσκεφτα το προηγούμενο βράδι. Δεν ήταν σαν τα άλλα κλαδιά του δέντρου - αυτό ήταν άκαμπτο και βαρύ, σα να είχε στο εσωτερικό του μέταλλο. Όποιος το είχε κόψει - γιατί τότε ακόμα δεν ξέραμε ποιος ήταν - μάλλον δεν ήξερε για την κατάρα που συνόδευε το δέντρο και που έλεγε ότι αν κάποιος του έκοβε έστω και ένα κλαδί, θα γέμιζε το σώμα του με φύλλα και ρόζους. Ήταν μια κατάρα αναμφισβήτητη - οι πιο παλιοί κάτοικοι της περιοχής αναφέρουν σχετικές μαρτυρίες - ωστόσο οπτικό υλικό δεν υπήρχε πουθενά που να αποδεικνύει ότι όντως η κατάρα έπιανε και δεν ήταν απλά αποκύημα κάποιος φαντασίας.

Στην αρχή μόνο εγώ είδα το κομμένο κλαδί. Το πήρα στα χέρια μου, το κοίταξσ - δεν είχα καταλάβει ότι ήταν από το καταραμένο δέντρο. Μετά όμως άκουσα ένα τρίξιμο και κοίταξα έξω από το παράθυρο - και τότε το είδα: το δέντρο έστεκε γέρνοντας από την πλευρά που είχε κοπεί το κλαδί του και έδινε την εντύπωση ότι από στιγμή σε στιγμή θα έπεφτε στο χώμα.

Όταν το είπα στη θεία μου, που με φιλοξενούσε εκείνο το καλοκαίρι και μου προσέφερε αφειδώς ό,τι τραβούσε η όρεξή μου, της ήρθε ταμπλάς.

-Τι είναι αυτό που ξεστόμισες τώρα! μου είπε πιάνοντας το κεφάλι της.

Και η Ανθούλα, η ξαδέρφη μου που καιροφυλακτούσε όλον αυτόν τον καιρό που έμενα στο σπίτι τους για να μου τη φέρει - δε με συμπαθούσε καθόλου γιατί με θεωρούσε παρείσακτο και εισβολέα - όρμησε τότε στην κουζίνα φωνάζοντας:

-ΑΥΤΟΣ έκοψε το κλαδί, κι έδειχνε εμένα.

Προφανώς η Ανθούλα δεν είχε υπ' όψιν της την κατάρα, γιατί τότε θα ήξερε ότι αν εγώ είχε κόψει το κλαδί, θα είχε ήδη γεμίσει το σώμα μου φύλλα και ρόζους.

-Μη λες χαζομάρες, της είπε η θεία αν και ακόμα δεν είχε ξεπεράσει την ταραχή της.

Η Ανθούλα εξακολουθούσε να με κοιτάζει με θυμό, δείχνοντάς μου ότι της ήμουν ανεπιθύμητος. Ήταν κι εκείνη η χαρτογραφική ομάδα που τριγύριζε στην περιοχή εδώ και μέρες, και της είχε σπάσει τα νεύρα γιατί τα μέλη της έκαναν του κόσμου τη φασαρία και η Ανθούλα ήταν πολύ ευαίσθητη στους θορύβους.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή διαπίστωσα με τρόμο ότι το κλωνάρι, που όλη αυτή την ώρα το κρατούσα στο χέρι μου, ήταν σαν να είχε κολλήσει στην παλάμη μου και δε μπορούσα να το αφήσω. Και σαν να μην έφτανε αυτό, όπου ακουμπούσε το κλαδί, το δέρμα μου είχε αρχίσει να γδέρνεται και να ματώνει ελαφρά.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρήγορα και δυνατά, και ευχόμουν να φύγουν η θεία μου και η Ανθούλα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από την κουζίνα για να δω τι θα μπορούσα να κάνω μ' αυτόν τον αναπάντεχο βραχνά που ήρθε να με βασανίσει.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΚΛΩΝΑΡΙ, ΑΦΕΙΔΗΣ, ΞΕΣΤΟΜΙΖΩ, ΤΑΜΠΛΑΣ, ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΧΟΝΤΡΟΣ, ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΚΤΩ, ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΣ, ΠΡΩΤΟΠΙΑΝΩ, ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

HARBINGER

Ήταν λες και είχε πέσει μια κατάρα στην περιοχή. Από εκείνο το βράδι που φύσηξε ο θρακιάς με τόση δύναμη ανεξέλεγκτη που μέχρι και δέντρα ξερίζωσε, ήταν λες και χάθηκε η μέρα. Ήλιος δεν ξαναβγήκε το πρωί, όλες οι μέρες ήταν μουντές και σκοτεινές, τα βράδια ακούγονταν ουρλιαχτά λύκων από το βουνό και, σα να μην έφτανε αυτό, όλες οι γάτες στο χωριό άρχισαν να γεννάνε ένα μόνο γατάκι τη φορά. Τέτοιες περιπτώσεις μονοτοκίας δεν είχε ξανασυναντήσει ο κύριος Σταματίου, ο κτηνίατρος της κοντινής πόλης - είχε μάλιστα να το λέει. Χώρια που, με τόσες λίγες γάτες πλέον στο χωριό, τα ποντίκια και οι αρουραίοι λυμαίνονταν τα υπόγεια, τα κελάρια αλλά και τα χωράφια, με την επόμενη σοδειά να προδιαγράφεται από πενιχρή έως ανύπαρκτη.

Τότε ήταν που άρχισαν και τα περίεργα όνειρα. Έβλεπα κάθε νύχτα στον ύπνο μου ότι κατέβαιναν καουμπόηδες από το βουνό και το πέρασμά τους μέσα από τα δρομάκια του χωριού θύμιζε προέλαση του βασιλικού ιππικού. Κρατούσαν δάδες με φόλγες τόσο μεγάλες και δυνατές που θύμιζε η εικόνα τη Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου. Ξυπνούσα μέσα στην ανησυχία και το άγχος κάθε φορά, αλλά ποτέ δεν συνέβαινε κάτι που να επιβεβαιώνει έστω και λίγο τα όνειρά μου.

Μέχρι που ήρθε εκείνο το βράδι του Μαΐου. Μόλις είχα πάρει τα αποτελέσματα από το τεστ και είχε επιβεβαιωθεί η υποψία μου για την πατρότητά μου. Ο πατέρας μου δεν ήταν πατέρας μου. Αναρωτιόμουν πώς θα τον αντίκριζα ξανά γνωρίζοντας αυτό το συνταρακτικό μυστικό το οποίο - ήμουν σίγουρος - εκείνος αγνοούσε. Γενικά η σχέση μας ήταν λίγο δύσκαμπτη με την πρώτη ματιά, αλλά στο βάθος ήταν εγκάρδια. Ήξερα ότι νοιαζόταν για μένα και δε χωρούσε αμφιβολία ότι θα συνέχιζε να το κάνει ακόμα και αν μάθαινε ότι δεν ήμουν γιος του. Ωστόσο δεν ήξερα αν ήταν τελικά σκόπιμο να του το πω.

Τέλος πάντων, εκείνο το βράδι του Μαΐου μόλις είχαμε πέσει να κοιμηθούμε. Είχε ζέστη και είχαμε αφήσει τα παράθυρα ανοιχτά. Δυσκολευόμουν να κοιμηθώ γι' αυτό και αμέσως πετάχτηκα πάνω όταν άκουσα χλιμίντρισμα αλόγου από την αυλή.

Βγήκα στο παράθυρο και είδα έναν πανύψηλο άντρα πάνω σ' ένα άλογο. Μόλις με είδε, άρχισε να απαγγέλει τη 'Θλίψη' του Λαμαρτίνου, ενώ από κάπου μακριά, σαν από παλιό γραμμόφωνο, ακουγόταν ο 'Άσωτος Υιός', μια καντάτα του Ντεμπισί που είχα χρόνια ν' ακούσω.

Στην αρχή νόμιζα πως ήταν ένα ακόμα όνειρο, όμως τότε ο άντρας σταμάτησε την απαγγελία, σήκωσε το κεφάλι του και με κοίταξε ίσια στα μάτια.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΜΟΝΟΤΟΚΙΑ, ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ, ΘΡΑΚΙΑΣ, ΠΡΟΕΛΑΣΗ, ΕΓΚΑΡΔΙΟΣ, ΔΥΣΚΑΜΠΤΟΣ, ΝΥΧΤΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ΚΑΝΤΑΤΑ, ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ, ΚΑΟΥΜΠΟΗΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Harbinger: προάγγελος

AFTERMATH

Άνοιξα τα μάτια μου χωρίς να μπορώ με τίποτα να θυμηθώ πού βρισκόμουν και τι είχε συμβεί το προηγούμενο βράδι. Γύρω μου έβλεπα στρωμένα τραπέζια γεμάτα με ανακατωμένα κουζινικά - πιάτα με μισοφαγωμένο περιεχόμενο που είχε αρχίσει να ταγκίζει - το καταλάβαινες από τη μυρωδιά. Έχω την εντύπωση ότι πήρε το μάτι μου και κάνα - δυο ποντίκια εδώ κι εκεί.

Το δωμάτο ήταν μεγάλο, μισοσκότεινο και σκονισμένο. Είχε μια πνικτική θολούρα η ατμόσφαιρα, και από τα ανοιχτά παράθυρα, μπροστά από τα οποία ανέμιζαν κουρελιασμένες κουρτίνες, έρχονταν ριπές αέρα τόσο παγωμένου που ήταν λες και το κτίριο στο οποίο βρισκόμουν ήταν στον κορυφή ενός βουνού. Κοίταξα διστακτικά έξω από το παράθυρο αλλά το μόνο που είδα ήταν πυκνή ομίχλη. Δεν υπήρχε τίποτα γύρω μου που να μου θυμίζει έστω και λίγο πώς βρέθηκα εκεί και τι ήταν αυτό το μέρος.

Ξαφνικά άκουσα έναν θόρυβο από την άλλη άκρη του δωματίου. Ασυναίσθητα, έσκυψα ελαφρά και έβγαλα το στιλέτο που είχα κρυμμένο στη μπότα μου και κατευθύνθηκα προς τα κει. Καθώς πλησίαζα, ο θόρυβος γινόταν πιο συγκεκριμένος. Ήταν κάτι σαν στριγγιά φωνή, σε χαμηλή ένταση, που όμως δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο η χροιά της. Εντόπισα την πηγή του ήχου πίσω από ένα τραπέζι με αναποδογυρισμένα κηροπήγια. Η φωνή ακουγόταν όλο και πιο καθαρά καθώς πλησίαζα, ωστόσο αυτό που αντίκρισα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω πατόκορφα.

Ένα πλάσμα καθόταν γονατισμένο εκεί - ένα πλάσμα τόσο τρομακτικό που αν δεν το έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια, δεν θα πίστευα ότι μπορούσε να υπάρξει. Είχε φαλακρό κεφάλι γεμάτο αυλακιές, μυτερά αυτιά, βαθουλωτά κόκκινα μάτια και στόμα που έμοιαζε να είναι κολλημένο σ' ένα μόνιμο χαιρέκακο χαμόγελο που σου έκοβε το αίμα.

Προτού προλάβω να κάνω ο,τιδήποτε, όρμησε πάνω μου και ενστικτώδικα του κάρφωσα το στιλέτο στο δοξαπατρί προτού προλάβει να με χτυπήσει. Το πλάσμα έμεινε ακίνητο για μερικά δευτερόλεπτα, να με κοιτάζει με το ίδιο ανατριχιαστικό χαμόγελο, και μετά σωριάστηκε κάτω.

Αν και ακόμα δεν είχα συνέρθει από την τρομάρα, το μυαλό μου άρχισε να παίρνει στροφές και αναρωτήθηκα ποιος μπορεί να μου είχε σκαρώσει αυτήν την βρομοδουλειά για να με φρικάρει. Αμέσως θυμήθηκα ότι το μέρος αυτό το ήξερα. Εδώ είχε πραγματοποιηθεί η προεσπερίδα για την υποδοχή νέων μελών της λέσχης πριν από μερικές μέρες, κι εγώ ήμουν ένα από αυτά. Υπήρχαν αρκετοί που με έβλεπαν με μισό μάτι, γιατί δε συνηθιζόταν στην κοινότητα των μάγων και των ταχυδακτυλουργών να γίνονται μέλη άτομα χωρίς συστάσεις. Εγώ όμως ήμουν προστατευόμενος του Βαλέριαν και επιπλέον είχα αποδείξει ότι τα μαγικά μου κόλπα ήταν κλάσεις ανώτερα από πολλών εκεί μέσα. Ονειρέματα, οπτικές ψευδαισθήσεις, επικοινωνία με το υπερπέραν - δε με έφτανε κανείς σε τίποτα απ' αυτά.

Αυτοί βέβαια έκαναν ότι δεν έβλεπαν. Είχαν την κατηγορία στην τσέπη, ήταν ικανοί να σοφιστούν ο,τιδήποτε για να με βγάλουν σκάρτο. Γι' αυτό και σχεδόν δεν ξαφνιάστηκα όταν είδα ότι το πλάσμα που μόλις είχα σκοτώσει με το στιλέτο μου είχε τώρα όψη κανονικού ανθρώπου.

Ήταν κάποιο από τα άθλια κόλπα τους, ήμουν πια σίγουρος γι' αυτό. Κανένας δε με γλίτωνε από τη σταύρωση - και δεν υπερβάλλω, ήταν ικανοί να με σταυρώσουν κυριολεκτικά. Αναρωτήθηκα αν η ιατροδικαστική εξέταση θα έδειχνε τη διττή υπόσταση του πλάσματος αυτού - την τερατλομορφη και την ανθρώπινη. Σκασίλα μου, δηλαδή, κι αν δεν την έδειχνε. Μου την είχαν στήσει για να με μπλέξουν, ήταν μια ακόμα συνωμοσία. Έκοβα το κεφάλι μου ότι αν δημοσκοπούσαν ανάμεσα στα μέλη της λέσχης, οι περισσότεροι θα ήταν εναντίον μου. Αν και, τώρα που το σκέφτομαι, ούτε γι' αστείο δεν θα έπρεπε να βάζω τον αποκεφαλισμό και τα μέλη της λέσχης στην ίδια πρόταση. Δεν ήταν ώρα να τους βάζω ιδέες, τη στιγμή μάλιστα που πολλοί απ' αυτούς μπορούσαν να διαβάσουν τη σκέψη από χιλιόμετρα.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ, ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑ, ΣΚΑΣΙΛΑ, ΕΞΕΤΑΣΗ, ΔΗΜΟΣΚΟΠΩ, ΣΤΙΛΕΤΟ, ΤΑΓΚΙΖΩ, ΒΡΟΜΟΔΟΥΛΕΙΑ, ΣΤΑΥΡΩΣΗ, ΟΝΕΙΡΕΜΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Aftermath: τα επακόλουθα μιας καταστροφής

RIFT

Έτσι όπως έβλεπα την πυκνοκατοίκητη πόλη από την κορυφή του πύργου, αναρωτιόμουν αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι εκεί κάτω που κοιμούνταν τον ύπνο του δικαίου είχαν συναίσθηση της ματαιότητας της ύπαρξής τους και αν θα έπαυαν τελικά ποτέ να ασχολούνται μόνο με τον εαυτό τους με τόσο εγωιστική μανία. Δεν είχα ποτέ συναντήσει ούτε έναν απ' αυτούς που να είναι έστω και λίγο περίεργος να μάθει τι κρυβόταν πίσω από την πόρτα του πύργου - είχαν απλά αποδεχτεί την ύπαρξή του και παρ' όλο που παραδέχονταν στις μεταξύ τους συζητήσεις ότι ήταν μια αρχιτεκτονική παραφωνία, δεν είχαν καν σκεφτεί να ερευνήσουν το πώς βρέθηκε ξαφνικά να δεσπόζει πάνω από την πόλη τους, λες και μια υπερφυσική δύναμη τον φύτεψε εκεί από τον ουρανό - ή πάλι, μπορεί και να είχε ξεφυτρώσει από το χώμα.

Δεν έκοβα κανέναν τους για τόσο έξυπνο ώστε να πάει το μυαλό του λίγο παραπέρα, αλλά προφανώς και όλα όσα είχαν κουτσά - στραβά διδαχτεί στο σχολείο είχαν σβηστεί από το μυαλό τους και τίποτα δεν ήταν ικανό να ταράξει τον πνευματικό τους λήθαργο. Είχαν συμβιβαστεί με την ύπαρξη του πύργου ανάμεσα στα σπίτια τους, είχε γίνει μέρος της πόλης, ένα έγκλεισμα που συνυπήρχε με τους κατοίκους της πόλης και την καθημερινότητά τους. Από την άλλη, πάλι, είχαν ταραχτεί τόσο πολύ με την επιδημία του πνευμονιόκοκκου που θέριζε την περιοχή, που ο,τιδήποτε άλλο τους φαινόταν ανάξιο συζήτησης.

Κάθε φορά που δοκίμαζα να τους επιστήσω την προσοχή στην ύπαρξη του πύργου, με αντιμετώπιζαν με τόση οργή, που ένιωθα σαν τον δύτη που κάποιος απειλεί να τον αποσυνδέσει από το μηχανοκάικο που τον κρατάει ζωντανό. Μόνο εγώ είχα τολμήσει να μπω μέσα στον πύργο, και αυτά που είχα δει εκεί ήταν ανάγκη να τα πω και στους άλλους, ακόμα κι αν εκείνοι δεν είχαν καμία απολύτως διάθεση να με ακούσουν.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ, ΕΓΩΙΣΤΙΚΟΣ, ΠΑΥΩ, ΠΑΡΑΦΩΝΙΑ, ΕΓΚΛΕΙΣΜΑ, ΠΥΚΝΟΚΑΤΟΙΚΗΤΟΣ, ΔΙΔΑΣΚΩ, ΚΟΒΩ, ΠΝΕΥΜΟΝΙΟΚΟΚΚΟΣ, ΜΗΧΑΝΟΚΑΪΚΟ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Rift: ρωγμή, χάσμα

CANNIBAL AD PORTAS

Στην προηγούμενη ζωή μου, ήμουν δικηγόρος. Ή, τουλάχιστον, έτσι θυμόμουν, καθώς μέσα στις υπώρειες του μυαλού μου ήταν στοιβαγμένες ένα σωρό πληροφορίες άσχετες μεταξύ τους και όσο και να προσπαθούσα, δεν μπορούσα να βγάλω και πολλά συμπεράσματα.

Θυμάμαι όταν άρχισε η περικύκλωση της παράγκας, όπου είχαμε καταφύγει μετά από ώρες κυνηγητού και κρυφτού, κάποιος από την ομάδα μας - νομίζω μάλιστα όταν ήταν και τρίτος ξάδερφός μου - είχε τη φαεινή ιδέα να ανοίξει ένα παράθυρο που βρισκόταν πολύ ψηλά, κοντά στο ταβάνι, και να το αφήσει ανοιχτό, με την αιτιολογία ότι μ' αυτόν τον τρόπο τα αιμοβόρα πλάσματα που προσπαθούσαν να μπουν μέσα, θα το έβλεπαν και θα μαζεύονταν από κάτω, μένοντας εκεί απασχολημένα κοιτάζοντάς το, χωρίς να μπορούν να το φτάσουν, κι έτσι εμείς θα καταφέρναμε να φύγουμε από την πόρτα.

Στην αρχή, το σχέδιο πήγε όπως ακριβώς το είχε στο μυαλό του. Τα πλάσματα άρχισαν να πλησιάζουν προς το ανοιχτό παράθυρο - τα ακούγαμε να φεύγουν από την πόρτα και να κατευθύνονται προς την πλευρά της παράγκας όπου ήταν το παράθυρο. Σύντομα όμως, οι σταλαγμοί που έπεφταν από το εσωτερικό της σαθρής σκεπής σχημάτιζαν μικρές λίμνες στο πάτωμα, κάνοντας τις κινήσεις μας μέσα στην παράγκα ιδιαίτερα επικίνδυνες καθώς, αναπόφευκτα, κάναμε θόρυβο πατώντας μέσα στα νερά. Ποιος να το περίμενε ποτέ ότι από μια τέτοια αιτία, θα ερχόταν το τέλος μας. Αυτοί ακριβώς οι ήχοι τράβηξαν τα πλάσματα και πάλι προς την πόρτα, για κάποιον λόγο αυτή τη φορά με πολύ μεγαλύτερη μανία. Άρχισαν να τη χτυπάνε όλα μαζί με τόση δύναμη που η μικρή παράγκα τρανταζόταν ολόκληρη από πάνω ως κάτω.

Μαζευτήκαμε όλοι μαζί σε μια σκοτεινή γωνία, αν και ξέραμε ότι αυτή η υποτυπώδης κρυψώνα δεν θα μας εξυπηρετούσε για πολύ ακόμα. Λίγα λεπτά αργότερα, είδαμε την πόρτα να υποχωρεί, να σπάει σε κομμάτια, και καμιά δεκαπενταριά από τα πλάσματα να ορμάνε μέσα. Όσοι από μας είμασταν πιο ευλύγιστοι, καταφέραμε να ξεγλιστρήσουμε από το πλάι, αλλά σύντομα διαπιστώσαμε ότι δεν είχαμε πού να πάμε. Τα πλάσματα είχαν γεμίσει τον έτσι κι αλλιώς περιορισμένο χώρο του δωματίου, και μερικά από αυτά, λες και ήταν τρισυπόστατα, τα βλέπαμε ταυτόχρονα σε τρία σημεία. Αν και νομίζω ότι απλώς έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους που μέσα στην σύγχυσή μας μάς φαίνονταν ίδια.

Όταν επιτέλους κάποια στιγμή κατάφερα να φτάσω προς την πόρτα, αναζητώντας την περιπόθητη σωτηρία μου, ένα πλάσμα από εκείνα που δεν είχαν μπει μέσα πετάχτηκε μπροστά μου. Ξάμωσα ένα δοκάρι που ήταν πεσμένο κάτω και χτύπησα το πλάσμα όσο πιο δυνατά μπορούσα, αλλά ενώ φάνηκε, στιγμιαία, πως είχε κατατροπωθεί, μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου το είδα να ορμάει προς το μέρος μου βγάζοντας μια τρομακτική βραχνή κραυγή, και το τελευταίο που θυμάμαι ήταν τα κοφτερά δόντια του που μπήχτηκαν στον λαιμό μου.

Θυμάμαι ότι κάποια ώρα αργότερα, έφυγα από την παράγκα μαζί με τα άλλα πλάσματα. Ωστόσο δεν ξέρω αν τότε είχα ακόμα συναίσθηση ότι είχα γίνει ένα από αυτά.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΞΑΜΩΝΩ, ΣΤΑΛΑΓΜΟΣ, ΤΡΙΤΟΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, ΑΦΗΝΩ, ΥΠΩΡΕΙΑ, ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ, ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ, ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ, ΠΕΡΙΠΟΘΗΤΟΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Ο τίτλος είναι εσκεμμένη παραφθορά του λατινικού ρητού

BLACKWATER

Το μπάζωμα του ποταμού κράτησε αρκετές μέρες γιατί ο δήμαρχος δεν είχε τη συναίνεση των κατοίκων και κάθε τρις και λίγο εμφανιζόταν στις όχθες και μια νέα ομάδα διαμαρτυρίας που απαιτούσε να σταματήσει αυτή η αδιανόητη οικολογική καταστροφή. Όχι πως ίδρωνε το αυτί του - τού έφτανε να κάθεται στην αναπαυτική του πολυθρόνα και να βλέπει τη σημαία του δήμου να καμαρώνει κυματιστή έξω από το παράθυρο του γραφείου του, με την ψευδαίσθηση του μεγαλείου να φουσκώνει όλο και περισσότερο το εγώ του. Ήξερε ότι κάποιοι - όνομα και μη χωριό - τού ροκάνιζαν την καρέκλα αλλά μόλις κατάφερνε να έχει στα χέρια του αποδείξεις, θα έστελνε τους μπράβους του να τους ρίξουν ένα βρομόξυλο που θα το θυμούνταν για όλη τους τη ζωή.

Είχε πολλούς εχθρούς στην περιοχή, γι' αυτό και αμέσως πήγε το μυαλό του στην δολιοφθορά όταν ήρθε στο φως ένα μακάβριο εύρημα από τον βυθό του ποταμού. Βέβαια η περιοχή είχε υψηλή εγκληματικότητα από παλιά, αλλά κι αυτό δεν δικαιολογούσε τα πέντε πτώματα που ανακάλυψαν μια μέρα οι εργάτες, στοιβαγμένα σε έναν υγρό, ομαδικό τάφο στον πάτο.

Ακούγοντας το φρικτό νέο, ο δήμαρχος έγινε θηρίο. Δεν τον ενδιέφερε φυσικά να μάθει την ταυτότητα των θυμάτων, ούτε και σοκαρίστηκε από την είδηση. Διέταξε αμέσως να γίνει καύση των νεκρών με άκρα μυστικότητα και συνοπτικές διαδικασίες, απείλησε τους εργάτες να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό, διαφορετικά θα φρόντιζε να είχαν την ίδια τύχη, και ορκίστηκε να εκδικηθεί αυτοπροσώπως αυτούς που θέλησαν να τον βλάψουν τόσο απροκάλυπτα. Έτσι και άνοιγε το βρομόστομά του, δεν τους ξέπλενε ούτε ο Ιορδάνης ποταμός.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΚΥΜΑΤΙΣΤΟΣ, ΜΠΑΖΩΜΑ, ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΡΟΚΑΝΙΖΩ, ΠΑΛΙΑ, ΒΡΟΜΟΣΤΟΜΑ, ΚΑΥΣΗ, ΒΡΟΜΟΞΥΛΟ, ΜΕΓΑΛΕΙΟ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

FAIRY TAIL

Ήταν ένας μικρός, λαίμαργος τυραννίσκος που καταδυνάστευε τους πάντες σε όλη την περιοχή του καντονιού από τον εγκαταλελειμμένο σταθμό μέχρι το παλιό ξαντήριο. Περιπολούσε μέρα - νύχτα τους γύρω δρόμους με το άγρυπνο μάτι του σε επιφυλακή και επιστατούσε κανονικά κάθε τετράγωνο, κάθε αλέα, κάθε γωνία και στροφή, κι έτσι και έβλεπε κανένα ζευγαράκι να γλυκοφιλιέται, ορμούσε με οργή κάνοντας του κόσμου τον σαματά, απαιτώντας με δαιμόνια επιμονή να λήξουν εδώ και τώρα οι σχετικές περιπτύξεις.

Και ούτε συζήτηση, φυσικά, να λογοφέρει κανείς μαζί του - την είχε βαμμένη κανονικά, κι έτσι και τολμούσες να μην του ξαναδείξεις την αρμόζουσα - κατά τη γνώμη του - προσοχή, κατέβαζε κάτι μούτρα μέχρι κάτω.

Αν πάλι του έκανες τη χάρη και καθόσουν να ασχοληθείς μαζί του, σε κάρφωνε με ένα βλέμμα γλυκό σαν πετιμέζι, κουνούσε τη φουντωτή ουρά του για να σου δείξει ότι σε θεωρούσε φίλο του και δεν ησύχαζε αν δεν του χάιδευες τα μουστάκια μέχρι να αποκοιμηθεί στην αγκαλιά σου.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΞΑΝΤΗΡΙΟ, ΤΥΡΑΝΝΙΣΚΟΣ, ΣΤΑΘΜΟΣ, ΚΑΝΤΟΝΙ, ΕΠΙΣΤΑΤΩ, ΓΛΥΚΟΦΙΛΩ, ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ, ΠΕΤΙΜΕΖΙ, ΞΑΝΑΔΕΙΧΝΩ, ΛΟΓΟΦΕΡΝΩ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Fairy Tail: ηθελημένο λογοπαίγνιο με τις λέξεις fairy tale (παραμύθι) και tail (ουρά)

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Είμαστε παράξενη ράτσα. Δεν ξέρουμε ποιος είναι ο δημιουργός μας ούτε και έχουμε ενδιαφερθεί ποτέ να μάθουμε την προγονική μας ιστορία. Βρεθήκαμε στη μέση μιας πεδιάδας χωρίς αρχή και τέλος, κάποια στιγμή που ο χρόνος είχε σταματήσει και δεν ήταν ούτε μέρα ούτε νύχτα. Μοιάζουμε με εσάς τους ανθρώπους, αλλά δε νομίζω ότι είμαστε σαν κι εσάς. Μιλάμε όπως εσείς, αλλά εμείς έχουμε την ικανότητα να αντιλαμβανόμαστε τι έχετε στο μυαλό σας προτού καν η σκέψη σας βρει τον τρόπο για να αρθρωθεί σε κουβέντα.

Ακυρώνουμε κάθε είδους μαιευτική διαδικασία γιατί ερχόμαστε στον κόσμο μέσα από τη γη. Και όχι μόνο αυτό. Όταν πεθαίνουμε, ξαναγεννιόμαστε. Επιστρέφουμε στη ζωή ξανά και ξανά, και ζούμε τις ίδιες ακριβώς ζωές κάθε φορά. Μ' αυτόν τον τρόπο συγκομίζουμε αναμνήσεις από το κάθε μας ξαναζωντάνεμα, και τις κλειδώνουμε σε μια καλά κρυμμένη καταπακτή, σε ένα απομονωμένο σημείο της πεδιάδας, γιατί έχουν μαζευτεί τόσες πολλές που έχουν αρχίσει να υπερβαίνουν τα νέα, καθημερινά μας βιώματα.

Τα σπίτια μας είναι λιτά, χωρίς διακόσμηση. Τι να την κάνουμε; Δεν την χρειαζόμαστε. Δεν έχουμε καν λάμπες. Όταν πέφτει το σκοτάδι, κλεινόμαστε μέσα και μαζευόμαστε στα παράθυρα. Κρυμμένοι πίσω από τις κουρτίνες, παρακολουθούμε τις σκιές του παρελθόντος να τριγυρίζουν στα χωμάτινα μονοπάτια και να αιωρούνται πάνω από τα ρυάκια.

Κάποιοι από μας πιστεύουμε ότι είναι οι παλιοί μας εαυτοί που ξαναγυρίζουν κάθε βράδυ, αναζητώντας τις αναμνήσεις τους. Μερικές φορές στέκονται για ώρες στις σκεπές, στα κράσπεδα, πάνω από τα πηγάδια, έξω από το κοιμητήριο, αλλά καμία δεν πλησιάζει την καταπακτή. Ίσως να μην την έχουν εντοπίσει ακόμα. Ίσως πάλι να ξέρουν ότι οι αναμνήσεις τους είναι εκεί, και να επιστρέφουν για να βεβαιωθούν ότι είναι ασφαλείς και δεν κινδυνεύουν να τις κλέψει κανείς.

Ποιος ξέρει αν θα το μάθουμε ποτέ. Η παπαδοκρατία που μαστίζει την κοινότητά μας εδώ και χρόνια έχει φροντίσει να κρατάει συνεχώς τον κόσμο μέσα σε καθεστώς τρομοκρατίας, φροντίζοντας να επισημαίνει σε καθημερινή βάση ότι οι σκιές αυτές είναι δημιουργήματα του διαβόλου και δεν πρέπει ούτε να γυρίζουμε τα μάτια μας προς το μέρος τους. Εμείς όμως τις κοιτάζουμε - και μας κοιτάζουν κι αυτές. Η αλήθεια είναι ότι δεν φαίνονται φιλικές ή ευχαριστημένες, ωστόσο ποτέ δεν έχουν κάνει καμία εχθρική κίνηση προς τα σπίτια μας. Κι έχω την εντύπωση ότι κάθε βράδυ έρχονται όλο και περισσότερες. Αν όντως σχετίζονται με τις κρυμμένες αναμνήσεις, όπως υποψιάζομαι, δεν χωράει αμφιβολία ότι κάποια στιγμή οι σκιές του παρελθόντος θα είναι πολύ περισσότερες και από εμάς.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, ΞΑΝΑΓΕΝΝΙΕΜΑΙ, ΡΑΤΣΑ, ΣΥΓΚΟΜΙΖΩ, ΣΠΙΤΙΑ, ΠΑΠΑΔΟΚΡΑΤΙΑ, ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΣ, ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ, ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΜΑ, ΚΡΑΣΠΕΔΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΑΠΟΙΚΙΑ

Περπατούσε για μέρες, ίσως και εβδομάδες. Ο χρόνος χάνεται όταν δεν έχεις αφετηρία και προορισμό. Μετά από τόση περιπλάνηση στην έρημο, είχε ξεχάσει πώς βρέθηκε εκεί, και όσο πια για το πού κατευθυνόταν, αυτό κι αν είχε χαθεί μέσα σε έναν στρόβιλο από πρόσωπα και σκόρπια λόγια που αιωρούνταν μέσα στο μυαλό του καθώς η μέρα διαδεχόταν τη νύχτα και πάλι από την αρχή μέσα σε ένα τοπίο που παρέμενε απαράλλαχτο με μια επιμονή που σου προκαλούσε από εκνευρισμό μέχρι απελπισία.

Εκείνος ωστόσο ήταν ακόμα στο στάδιο του εκνευρισμού – πάντα περηφανευόταν για την υπομονή και την ψυχραιμία του. Δεν ήξερε βέβαια για πόσο ακόμα θα μπορούσε να διατηρήσει και τις δύο – αυτή η απέραντη έκταση της άμμου που απλωνόταν μπροστά του, και άλλη τόση που άφηνε πίσω του καθώς προχωρούσε, προϊδέαζαν για κάτι τουλάχιστον δυσοίωνο.

Μια αναπάντεχη ριπή αέρα σήκωσε ένα σύννεφο άμμου, σφυρίζοντας ανατριχιαστικά για μερικά λεπτά. Όταν η έρημος επανήλθε στην οικεία ακινησία της, βρέθηκε να έχει απέναντί του ένα μισοδιαλυμένο αυτοκίνητο χωρίς οροφή και πόρτες, με τα καθίσματα ξεχαρβαλωμένα και χωρίς τιμόνι, πνιγμένο στη σκόνη και τους ιστούς αράχνης μαζί με υπολείμματα από τα αρθρόποδα που τους είχαν κάποτε υφάνει.

Ήταν όραμα; Φαντασία; Ένα κακόγουστο αστείο, στημένο από τους αόρατους κατοίκους της ερήμου; Απομεινάρι ενός μετα-αποκαλυπτικού σκηνικού; Το τελευταίο ίχνος από κάποιον άλλον οδοιπόρο που είχε βρεθεί στη δική του θέση χρόνια πριν; Πλησίασε το αυτοκίνητο και πρόσεξε ότι ο εξωτερικός καθρέφτης του οδηγού ήταν μεν θαμπός και ελαφρώς σκονισμένος, αλλά άθικτος. Απομάκρυνε ένα μέρος της σκόνης με το χέρι του και, κοιτάζοντας στο τζάμι, είδε το πρόσωπό του καλυμμένο όλο σχεδόν με μικρούς, λευκούς σκόρους. Στη στιγμή, ο καθρέφτης ράγισε, αφήνοντας να ξεχυθεί από το εσωτερικό του μια ολόκληρη αποικία από σκόρους, το ίδιο μικρούς αλλά μαύρους, οι οποίοι μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν καλύψει το πρόσωπό του. Όταν

συνειδητοποίησε ότι οι σκόροι τον είχαν φυλακίσει μαζί τους μέσα στον καθρέφτη, ήταν πια πολύ αργά για να κάνει ο,τιδήποτε.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με θέμα: Καθρέφτες και Αντικατοπτρισμοί

Ο ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Έπιανε με ζήλο τη χωροστάθμη και μετρούσε τα λιβάδια σπιθαμή προς σπιθαμή. Δεν ήταν επαγγελματίας τοπογράφος - καμία σχέση. Απλώς αγαπούσε τη γη και ήθελε να μάθει τα μυστικά της. Έτσι έλεγε τουλάχιστον - το έριχνε στο ποιητικό για να μην καταλάβουν οι άλλοι ότι ήταν σαλεμένος. Κάποιοι βέβαια τον είχαν πάρει χαμπάρι, αλλά στο μεταξύ είχε καταφέρει να συγκεντρώσει γύρω του μια ομάδα από φίλους και θαυμαστές - καθόλου τυχαία, νεαρούς και εμφανίσιμους - τους οποίους είχε πείσει ότι εργαζόταν για την κοινωφέλεια.

Όποτε έπιανε Ευραπηλιώτης, φορούσαν όλοι κάτι ποδήρεις καμπαρντίνες και γύριζαν στα λιβάδια για να εντοπίσουν το σημείο εκείνο με το ισχυρότερο ηχοαίσθημα. Εκεί σταματούσαν και περνούσαν τη βραδιά συζητώντας γύρω από μια φωτιά. Καμιά φορά το έριχναν στο τριόδι, σκαλίζοντας τις γραμμές στις πέτρες με κιμωλίες.

Όσοι οικούσαν στα κοντινά σπίτια της εκάστοτε "εκλεκτής" περιοχής έβγαιναν στα παράθυρα και παρακολουθούσαν με μεγάλη περιέργεια αυτές τις συζητήσεις. Εκείνος τότε ένιωθε ότι δικαιωνόταν, ότι ζούσε μια εποποιία. Οι φίλοι του τον αποκαλούσαν "ο κλειδαράς των ψυχών" γιατί μπορούσε και έβλεπε στα εσώψυχά τους και κανένα μυστικό δεν μπορούσε να του ξεφύγει. Κανείς όμως δεν υποψιαζόταν το δικό του μυστικό: ότι είχε ατυχήσει στον γάμο του και από τότε το ενδιαφέρον του στράφηκε οριστικά αλλού.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΟΙΚΩ, ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΑ, ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ, ΗΧΟΑΙΣΘΗΜΑ, ΧΩΡΟΣΤΑΘΜΗ, ΤΡΙΟΔΙ, ΠΟΔΗΡΗΣ, ΖΗΛΟΣ, ΕΥΡΑΠΗΛΙΩΤΗΣ, ΑΤΥΧΩ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

KILLER'S KISS

Δεν έκανε ό,τι έκανε από απλή διαστροφή. Αυτό το σπίτι, με τα ψηλά ταβάνια και την παλιομοδίτικη διακόσμηση, είχε κάτι που τον ενέπνεε και τον παρακινούσε να επιδίδεται σε πράξεις τολμηρές. Ο ίδιος δεν θεωρούσε ότι έκανε κάτι αποκρουστικό. Ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι τα έργα των χεριών του ήταν αληθινές κομψοτεχνίες, που χρειάζονταν περίπλοκη διερμηνεία προκειμένου να γίνουν κατανοητά από τον κοινό νου.

Για παράδειγμα, η σύνθεση με τα μαλλιά μέσα στο λεγένι του λουτρού με το ρωμαϊκό στιλ, που εκείνος έκρινε ότι ήταν ένα από τα αριστουργήματά του, σίγουρα θα φρίκαρε τον απαίδευτο θεατή, ο οποίος θα αδυνατούσε να καταλάβει το νόημα της τόσο υψηλής αυτής τέχνης. Ή η εικαστική εγκατάσταση στο μεγάλο σαλόνι με τα περίτεχνα περιελίγματα γύρω από τα σώματα και στο φόντο την κουρτίνα, την κεντημένη με τρυπογάζι, δεν ήταν ένα έργο που απευθυνόταν στον οποιονδήποτε. Πώς θα έδινε, ας πούμε, σε έναν αστυνομικό να καταλάβει ότι δεν είχε να κάνει με απλές δολοφονίες; Και ότι τα θύματά του είχαν την τιμή να γίνουν κοινωνοί μιας υψηλής, ευφυούς δημιουργικής διαδικασίας;

Ο ίδιος ήταν άνθρωπος πνευματώδης και χαρισματικός, και απορούσε γιατί πολλές φορές - τις περισσότερες - οι άλλοι δεν το έβλεπαν αυτό καθόλου και τον θεωρούσαν ψώνιο (στην καλύτερη περίπτωση), φρικιό ή σχιζοφρενή. Πώς μπορούσε να τους δώσει να καταλάβουν, σ' αυτούς τους άσχετους και αδαείς, ότι η κάθε ιδέα που του ερχόταν τον παίδευε μέρες ολόκληρες μέχρι να βρει τον κατάλληλο τρόπο να υλοποιηθεί; Το μυαλό του είχε ένα sui generis χαρτογραφικό σύστημα που κανείς άλλος δε μπορούσε να ερμηνεύσει ή να κατανοήσει.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΙΑ, ΠΕΡΙΕΛΙΓΜΑ, ΛΕΓΕΝΙ, ΠΑΛΙΟΜΟΔΙΤΙΚΟΣ, ΤΡΥΠΟΓΑΖΙ, ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ, ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑ, ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΠΑΙΔΕΥΩ, ΚΟΙΝΩΝΟΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΠΑΝΤΕΣΠΑΝΙ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Είχε ξετρελαθεί με την παράσταση του περιοδεύοντος θιάσου και είχε απαιτήσει να την ανεβάζουν κάθε βράδι ανελλιπώς στην αυλή του παλατιού για εκείνη αποκλειστικά. Κάθε φορά που την παρακολουθούσε, η χαρά της ήταν υπερβολική - σχεδόν παιδιάστικη. Διατεινόταν ότι ήταν η καλύτερη απόδοση του "Μαγεμένου Αυλού" που είχε δει και ότι οι "μύες" τους ήταν "έξοχοι, θεσπέσιοι, καταπληκτικοί".

Όλοι φυσικά καταλάβαιναν γιατί έλεγε τα ποντίκια "μύες": φυσικά δεν αναφερόταν στους "μύες" της παράστασης, στα ποντίκια που ήταν φτιαγμένα από ένα γελοίο, ευτελές υλικό και μόνο με ποντίκια δεν έμοιαζαν - αλλά στους "μύες" των ηθοποιών που έπαιζαν τους χωρικούς και πρόσφεραν άρτον και θεάματα με τα κάλλη τους. Η αλήθεια είναι ότι χωρίς αυτούς η παράσταση θα ήταν επιεικώς άθλια, ωστόσο κανείς δεν τολμούσε να το πει αυτό φανερά γιατί αυτόματα θα αποχαιρετούσε το κεφάλι του: η Μαρία Αντουανέτα θεωρούσε ότι το γούστο της ήταν αδιαμφισβήτητο, παρ' όλο που ομολογουμένως η στάθμη του κριτηρίου της ήταν αρκετά χαμηλή.

Αδιαφορούσε για τον πιστό της υπηρέτη, του οποίου τα χέρια είχαν γεμίσει κάλους ανεβοκατεβάζοντας κάθε βράδι την αυτοσχέδια αυλαία που ήταν φτιαγμένη από ένα άκαμπτο, ξυλώδες υλικό. Αυτή η νεοφυής εμμονή της βασίλισσας είχε κοστίσει πολλά στο παλάτι και,

κυρίως, την ψυχική ηρεμία των κατοίκων του. Τόσος ήταν μάλιστα ο ενθουσιασμός της που έλεγαν ότι είχε φτάσει στο σημείο να λέει τα λόγια μαζί με τους ηθοποιούς. Εννοείται ότι στις σκηνές με τους χωρικούς έκανε σαν τρελή και παλαβή.

Ήξεραν ότι είχε τις παραξενιές της έτσι κι αλλιώς, αλλά αυτή η πτυχή του εαυτού της που έκανε αναπάντεχα την εμφάνισή της από ένα τυχαίο γεγονός, τους είχε αφήσει όλους εμβρόντητους. Ήταν λες και είχε μέσα της ένα έγκλεισμα που μόλις βρήκε μια χαραμάδα ξεπετάχτηκε και επέβαλε την παρουσία του, κυριαρχώντας στα πάντα.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΞΕΤΡΕΛΑΙΝΩ, ΚΑΛΟΣ, ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΟΣ, ΕΓΚΛΕΙΣΜΑ, ΣΤΑΘΜΗ, ΔΙΑΤΕΙΝΟΜΑΙ, ΝΕΟΦΥΗΣ, ΞΥΛΩΔΗΣ, ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ, ΜΥΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Είχαν ζήσει τόσα μεγαλεία όταν ήταν στις δόξες τους, που θα περίμενε κανείς ότι τώρα στην παρακμή τους, θα ζούσαν με φαντάσματα του παρελθόντος. Ουσιαστικά όμως είχαν προεισπράξει τόσες τιμές και τόσες εκφράσεις λατρείας και θαυμασμού, που τους έφταναν για να γεμίζουν οι μέρες της ζωής τους με αναπολήσεις.

Κάνοντας τον απολογισμό τους, παραδέχονταν ότι κάποιες από τις πιο πετυχημένες μεθόδους τους ήταν εξεταστέες - δεν ήταν τελικά απόλυτα έντιμοι απέναντι στο κοινό τους. Τα κόλπα που χρησιμοποιούσαν εμπεριείχαν πολλές φορές τον παράγοντα της οπτικής απάτης, αλλά μέσα σε ένα τσίρκο η απάτη είναι, κατά μία έννοια, τρόπος ζωής και καθημερινή ρουτίνα.

Ο θιασάρχης, ο σπαθάτος και μετριοπαθής Αρμάνδος ο Μεγαλοπρεπής, συνήθιζε να λέει ότι οι παραστάσεις τους δεν έπρεπε να χάσουν ποτέ αυτή τη θελξικάρδια αίσθηση που με τόσο αυθορμητισμό πρόσφεραν στο κοινό. Και αυτό ήταν το μυστικό της επιτυχίας τους, αλλά και της ψυχικής δύναμης και ευφορίας που χαρακτήριζε τις μέρες της επαγγελματικής τους παρακμής. Μπορεί ο κόσμος να μην αποζητούσε πια τις ψυχαγωγικές αποδράσεις στο τσίρκο όπως στο παρελθόν, όμως όλοι μνημόνευαν το τσίρκο του Αρμάνδου και συμφωνούσαν ότι είχε αφήσει εποχή απ' όπου πέρασε.

Οι ακροβάτες του έπαιζαν τον κίνδυνο στα δάχτυλα και έκαναν τα νούμερά τους να μοιάζουν τόσο εύκολα. Περπατούσαν πάνω στο τεντωμένο σκοινί σαν να έκαναν βόλτα στην παραλία. Είχαν αφήσει πίσω τους ιστορίες που ο κόσμος δε βαριόταν ποτέ ν' ακούει και να ξανακούει. Και τώρα που είχαν πια αποσυρθεί αναγκαστικά λόγω των κοσμοϊστορικών κοινωνικών αλλαγών, όλα τα

μέλη του τσίρκου παρέμεναν ενωμένα, σαν να τα ένωναν δεσμούς αίματος. Ίντριγκες και πισώπλατα μαχαιρώματα ήταν πάντα οθνεία στο τσίρκο του Αρμάνδου, και όχι μόνο για τα μάτια του κόσμου, αλλά και όταν έσβηναν τα φώτα και γύριζαν ο καθένας στο βαγόνι του.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΞΑΝΑΚΟΥΩ, ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΜΕΓΑΛΕΙΟ, ΣΠΑΘΑΤΟΣ, ΟΘΝΕΙΟΣ, ΘΕΛΞΙΚΑΡΔΙΟΣ, ΕΞΕΤΑΣΤΕΟΣ, ΠΡΟΕΙΣΠΡΑΤΤΩ, ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ, ΜΕΤΡΙΟΠΑΘΗΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ

Σαν παιδί, ήταν ένας μικρός προπαίτης που απαιτούσε συνεχώς την προσοχή. Είχε κι αυτόν τον εκνευριστικό σιγματισμό - δεν έφταιγε βέβαια γι' αυτό, αλλά το μεμπτό της υπόθεσης ήταν ότι τόνιζε αυτό το ελάττωμα επίτηδες για να σπάει τα νεύρα του κόσμου.

Μεγαλώνοντας, τον χαρακτήριζε μια τσιγγουνιά εντελώς ανεξήγητη, γιατί η οικογένειά του ήταν πολύ ευκατάστατη και γενναιόδωρη.

Σαν έπαρχος, ήταν κοσμαγάπητος, παρ' όλο που η παρουσία του ήταν αυτό που λέμε "εξτραβαγκάντ" και ο λόγος του εφετζίδικος όσο δεν πήγαινε άλλο. Παρ' όλα αυτά, όταν αποφάσισε να πραγματοποιήσει την πολυαναμενόμενη σάρωση στις δημοτικές υπηρεσίες, οι ενέργειές του έγιναν αποδεκτές με ενθουσιασμό. Διόρισε και μια εξελεγκτική επιτροπή που του έδινε λόγο ανελλιπώς, φρόντισε και να αποκαταστήσει όλους εκείνους που είχαν μείνει ατοποθέτητοι μόνο και μόνο επειδή, ιδεολογικά, ήταν αντίθετοι με τον προκάτοχό του, και γενικώς πάταξε την αδικία με ένα σθένος που ελάχιστοι περίμεναν απ' αυτόν.

Τώρα, στη δύση της ζωής του, αρκείται απλώς να κάθεται δίπλα στο τζάκι, με τα λεπτά, συρμάρτινα γυαλιά του στερεωμένα στον χόνδρο της μύτης του και να διαβάζει τον "Ήρεμο Ντον" χωρίς να αναπολεί ούτε να νοσταλγεί στο ελάχιστο το ένδοξο παρελθόν του.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΜΕΜΠΤΟΣ, ΠΡΟΠΑΙΤΗΣ, ΑΤΟΠΟΘΕΤΗΤΟΣ, ΤΣΙΓΓΟΥΝΙΑ, ΣΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ, ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΟΣ, ΧΟΝΔΡΟΣ, ΕΦΕΤΖΙΔΙΚΟΣ, ΣΑΡΩΣΗ, ΚΟΣΜΑΓΑΠΗΤΟΣ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

QUIS CUSTODIET IPSOS CUSTODES?

Οι σπεκουλάτσιες έδιναν κι έπαιρναν στα καλντερίμια του νησιού. Από τους πάντα ενοχλητικούς ρεπόρτερς με τις ανούσιες δημοσκοπήσεις που κυνηγούσαν τους περαστικούς για μια συνέντευξη - παρωδία, μέχρι τις κυράτσες που βολτάριζαν με τα τσόκαρα στις αυλές αναπαράγοντας κάθε λογής απίθανο κουτσομπολιό - όλοι είχαν ένα λογάκι να πουν γι' αυτή την περίεργη υπόθεση που ταλάνιζε εδώ και μέρες την αστυνομία, την ιατροδικαστική έρευνα αλλά και την τοπική εξουσία.

Κυρίως, μάλιστα, αυτή, καθώς το παράξενο έγκλημα είχε εκτελεστεί στον καθ' όλα αξιοσέβαστο χώρο της αίθουσας πολιτιστικών εκδηλώσεων του δημαρχείου, την αποφράδα εκείνη μέρα όπου οι ορκισμένοι ψυχαριστές ποιητές είχαν συγκεντρωθεί εν μέσω θριαμβευτικών επευφημιών για να κατατροπώσουν τους αντίπαλούς τους καθαρευουσιάνους.

Αν και είχαν οξυνθεί τα πνεύματα και είχαν ανάψει τα αίματα, όλα έβαιναν καλώς σε γενικές γραμμές, ώσπου άρχισε να ψιθυρίζεται ανάμεσα στο κοινό ότι ο καπετάνιος είχε δολοφονηθεί. Τον είχε εντοπίσει στο πίσω μέρος της σκηνής ένας από τους μαγκουροφόρους που φύλαγαν την αίθουσα.

Καθόταν χαμογελαστός μπροστά από ένα τραπέζι με τη μεγαλοπρεπή στολή του και κρατούσε στο χέρι ένα ποτήρι με κρασί απ' όπου έλειπε το μισό. Μπροστά του ήταν ένα χαρτί όπου ήταν

γραμμένη η φράση: "Quis Custodiet Ipsos Custodes?", κάτι που έκανε πολλούς να υποψιαστούν ότι ένοχος γι' αυτό το έγκλημα ίσως ήταν κάποιος από τους μαγκουροφόρους φύλακες.

Όσοι ήξεραν λατινικά, δηλαδή - γιατί ο διοικητής της αστυνομίας που έσπευσε στη σκηνή αρκέστηκε να βαρέσει την καραμούζα του, να εκκενώσει το κτίριο και να θυροκολλήσει στην είσοδο τη σχετική απαγορευτική προειδοποίηση. Ωστόσο δεν σκέφτηκε ότι ο ένοχος μπορεί να ήταν ακόμη κάπου κρυμμένος στους κοχλιοειδείς διαδρόμους του δημαρχείου και να προετοίμαζε το επόμενο έγκλημά του.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΚΟΧΛΙΟΕΙΔΗΣ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, ΣΠΕΚΟΥΛΑΤΣΙΑ, ΜΑΓΚΟΥΡΟΦΟΡΟΣ, ΚΑΡΑΜΟΥΖΑ, ΤΣΟΚΑΡΟ, ΘΥΡΟΚΟΛΛΩ, ΔΗΜΟΣΚΟΠΗΣΗ, ΨΥΧΑΡΙΣΤΗΣ, ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΘΕΜΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Κάθε φορά που αναφερόταν στην ιστορία με τον Γερμανό κατάσκοπο, η αρχηγός δάκρυζε κρυφά και ένας κόμπος ανέβαινε στον λαιμό της. Όλοι πίστευαν ότι τον είχε ερωτευτεί και ότι ίσως να είχε συμβεί κάτι μεταξύ τους, όμως εκείνη ορκιζόταν στην τιμή και την υπόληψή της ότι το μόνο που ένιωθε ήταν απλώς συμπόνια για έναν άνθρωπο που είχε πέσει θύμα των περιστάσεων: είχε μεγαλώσει σε ένα αυταρχικό περιβάλλον, με έναν πατέρα που απαιτούσε στο σπίτι την στρατιωτική πειθαρχία που επέβαλλε στους κατώτερούς του αξιωματικούς και εφάρμοζε μεθόδους τιμωρίας παντελώς ακατάλληλες για ένα οικογενειακό περιβάλλον.

Η εξέλιξη του παιδιού, λοιπόν, ήταν προδιαγεγραμμένη από τη μοίρα. Και ήταν θαύμα που δεν ασπαζόταν και τον φασισμό, μόνο δήλωνε λάτρης της πατρίδας του και των παραδόσεών της. Θα ήταν ανόητο να τον κατηγορήσει κανείς γι' αυτό, εφόσον ό,τι έκανε, το έκανε στο όνομα του πατριωτισμού.

Μέχρι εκεί όμως. Η αρχηγός ήξερε καλά ότι αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να λογοδοτήσει για την εμπιστοσύνη που τόσο αφελώς του είχε δείξει.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ, ΕΞΕΛΙΞΗ, ΠΑΤΕΡΑΣ, ΓΕΡΜΑΝΟΣ, ΣΥΜΠΟΝΙΑ, ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΔΗΛΩΝΩ, ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΙ, ΑΝΟΗΤΟ, ΜΕΧΡΙ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από διάφορα άρθρα)

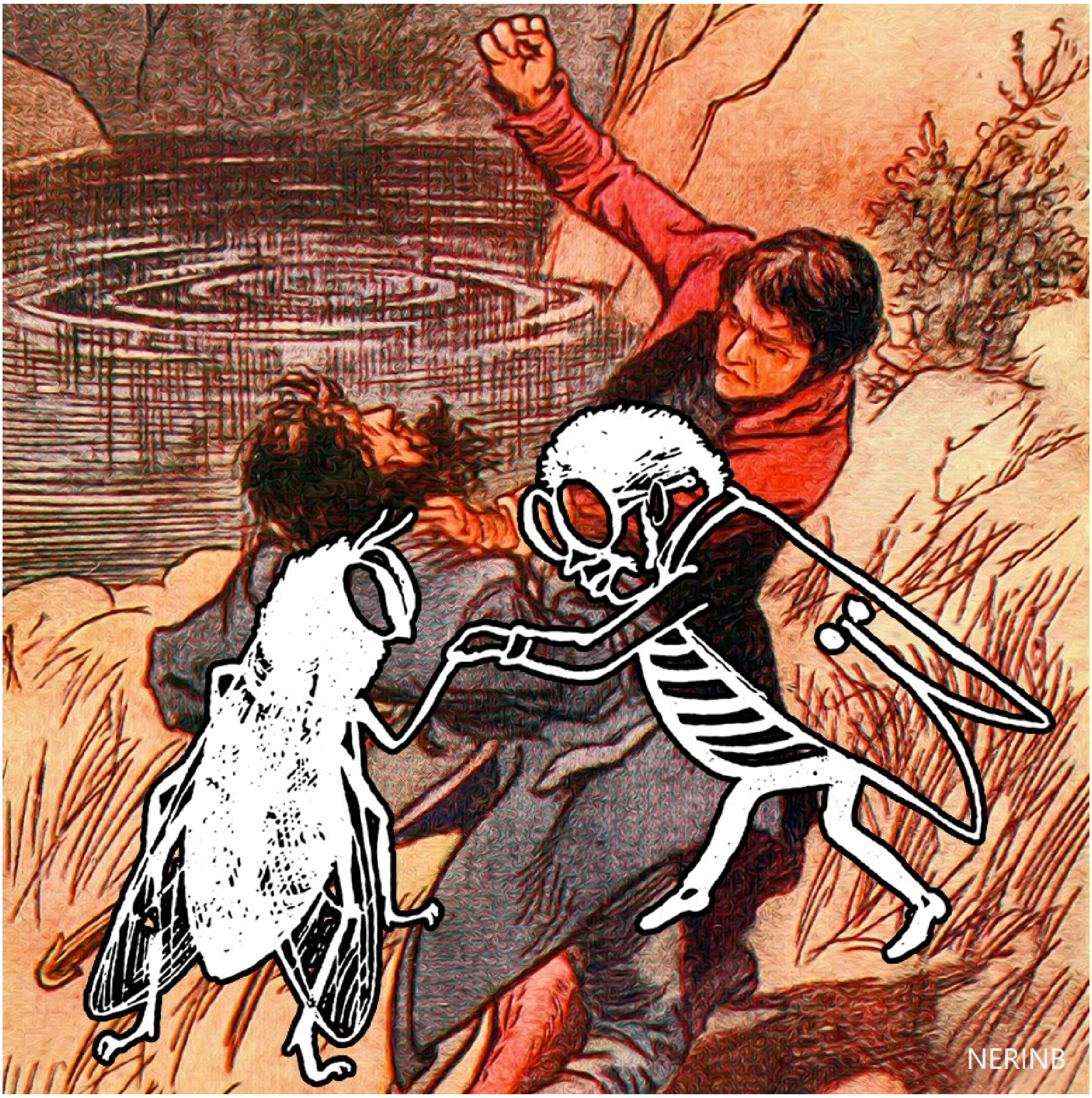

ΑΠΩΘΗΜΕΝΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αυτός ο αγώνας δε θα μπορούσε ποτέ να καταλήξει ισόπαλος. Μετά από έναν οκταετή πόλεμο ανάμεσα στις δύο πλευρές, και συνεχόμενες καθημερινές ανταλλαγές πυρών, κυριολεκτικών και μεταφορικών, είχε έρθει πλέον η στιγμή να μπει ένα τέλος. Τα δύο χωριά επιδίδονταν σε αψιμαχίες που είχαν ξεκινήσει στο όνομα ενός ιερού σκοπού, αλλά από ένα σημείο και πέρα ο σκοπός αυτός ξεχάστηκε και οι χωριανοί τσακώνονταν πια για ασήμαντες αιτίες, ακόμα και γελοίες, που έφταναν ή και ξεπερνούσαν τα όρια της κωμωδίας.

Όμως αυτά συμβαίνουν στα πολυαρχικά καθεστώτα. Με άλλα λόγια, όπου λαλούν πολλοί κοκόροι, αργεί να ξημερώσει. Ο καθένας έλεγε το κοντό του και το μακρύ του στα συμβούλια και δεν κατέληγαν ποτέ σε συμφωνία για τίποτα. Οι πιο προνοητικοί φύλαγαν τα νώτα τους και απέφευγαν να εκφράζονται πολύ ανοιχτά. Έλεγαν ό,τι είχαν να πουν σε ιδιωτικά πηγαδάκια, ανεπίσημα, φροντίζοντας να μην φτάνουν ποτέ οι απόψεις τους στο ευρύτερο σώμα του συμβουλίου. Γιατί από την αρχή είχαν δει ότι η συνεργασία ανάμεσα στα δύο χωριά δεν θα μπορούσε να εξελιχθεί ομαλά.

Όλοι όσοι ήταν στα υψηλά αξιώματα είχαν απωθημένα εξουσίας και ποτέ δεν είδαν τους συνεργάτες τους σαν ισότιμες μονάδες. Ο καθένας θεωρούσε τον εαυτό του ανώτερο και τους άλλους υποτακτικούς του. Το χειρότερο ήταν ότι δεν το έδειχναν ποτέ καθαρά, αλλά από μια χρονική στιγμή και πέρα δεν έχαναν ευκαιρία για να υποτιμήσουν και να υπονομεύσουν ο ένας τον άλλον. Θεωρούσαν ότι μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν με τη δημόσια διοίκηση, λες και είχαν στα χέρια τους πλαστελίνη που είχαν το ελεύθερο να την πλάσουν όπως έκριναν σωστό. Αλλά φυσικά στην προκειμένη περίπτωση το "σωστό" σήμαινε ό,τι συνέφερε τον καθένα από αυτούς τους άρχοντες.

Ωστόσο η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και οδήγησε στην κοινωνική έκρηξη ήταν ένα χρησιμοποιημένο μυξομάντιλο που βρήκε μέσα στο συρτάρι του ένας από τους άρχοντες. Σίγουρος ότι δεν ήταν δικό του, υποψιάστηκε ότι το είχε βάλει εκεί ένας από τους υποτιθέμενους συνεργάτες του για να τον εξευτελίσει. Σε μια κρίση υστερίας και υποχονδρίας, έβαλε φωτιά στο κτίριο για να το απολυμάνει ολοσχερώς, αφού πρώτα φρόντισε να του κάνει πυρασφάλεια για να έχει και κανένα κέρδος από όλη αυτή την ιστορία. Ο άσπονδος συνεργάτης του ανταπάντησε με μια εκκωφαντική σιωπή και απλώς συνέχισε να καταστρώνει υπόγεια σχέδια για να τον κατατροπώσει. Μέχρι και τα τροφεία για το παιδί του βρήκε τον τρόπο να του φορτώσει, τυλίγοντάς τον κυριολεκτικά σε μια κόλλα χαρτί.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΜΥΞΟΜΑΝΤΙΛΟ, ΠΛΑΣΤΕΛΙΝΗ, ΙΕΡΟΣ, ΣΩΜΑ, ΟΚΤΑΕΤΗΣ, ΝΩΤΑ, ΙΣΟΠΑΛΟΣ, ΠΟΛΥΑΡΧΙΚΟΣ, ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΤΡΟΦΕΙΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΚΑΚΗ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

Οι απανωτές συμφορές που βρήκανε εκείνη τη χρονιά το χωριό δεν είχαν προηγούμενο. Πρώτα πλημμύρισε το ποτάμι κι έπνιξε τον λιβαδότοπο που τροφοδοτούσε την περιοχή με κάθε λογής φρούτα και ζαρζαβατικά. Μετά έπεσε η επιδημία που χτύπησε πρώτα τα γουρούνια, μετά τις αγελάδες και μετά τις κότες. Δεν έμεινε τετράποδο για τετράποδο ζωντανό στο χωριό. Έγινε βέβαια κι ένα γερό ξεσκαρτάρισμα γιατί μέχρι πριν από λίγο καιρό τα γουρούνια ήταν τόσα πολλά που δεν άφηναν κανέναν να ησυχάσει με τα γρυλλίσματά τους. Αλλά αυτό δε σήμαινε απαραίτητα ότι έπρεπε ντε και σώνει να ξεκληριστεί όλη η χοιρογενιά λες και επρόκειτο για καμιά αιμοβόρα συμμορία που ήταν ανάγκη να εξαρθρωθεί.

Η κορωνίδα όλης αυτής της κακοτυχίας ήταν που κάποιος έκλεψε τη μοναδική νεκροφόρα του χωριού κι όλοι άρχισαν να κρατάνε με νύχια και με δόντια τους γέρους να μην πεθάνουν γιατί μετά δεν θα είχαν πώς να τους κουβαλήσουν. Δεν ήταν δυνατό να είναι όλα αυτά συμπτώσεις - σίγουρα κάποια κατάρα είχε πέσει στο χωριό. Η τοπική πολίτσια έτρεχε και δεν έφτανε και φυσικά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα μπροστά σ' όλες αυτές τις απανωτές καταστροφές.

Μέχρι που μια μέρα ο ήλιος ανέτειλε από τη Δύση κι έσπασε η κατάρα. Ξεπετάχτηκαν τότε τα πιο ζουμερά φρούτα στον λιβαδότοπο και γεννήθηκαν κάτι γουρουνάκια και κάτι μοσχαράκια αφράτα και τρυφερά. Τόσο πολύ πήρε τα πάνω του το χωριό που οι κάτοικοι άρχισαν να μεγαλαυχούν χωρίς καμιά ταπεινότητα, σε βαθμό που κάποιοι φοβούνταν ότι και πάλι θα έπεφτε στην περιοχή τους μια νέα κατάρα για να τους τιμωρήσει για την αλαζονεία τους.

Παιχνίδι άσκησης ύφους με χρήση των λέξεων: ΝΕΚΡΟΦΟΡΑ, ΞΕΣΚΑΡΤΑΡΙΣΜΑ, ΜΕΓΑΛΑΥΧΩ, ΓΡΥΛΛΙΖΩ, ΞΕΠΕΤΑΓΜΑ, ΚΟΡΩΝΙΔΑ, ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ, ΛΙΒΑΔΟΤΟΠΟΣ, ΣΥΜΠΤΩΣΗ, ΠΟΛΙΤΣΙΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΠΟΝΗΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Οι δύτες έκαναν ένα διάλειμμα από την εξερεύνηση του βυθού της λίμνης και κάθισαν να καπνίσουν στη σκιά της μεγάλης βελανιδιάς. Δεν ήξεραν βέβαια ότι αυτό ήταν μεγάλη κακοσημαδιά: οι ντόπιοι απέφευγαν να κάνουν ο,τιδήποτε κάτω από το δέντρο από τότε που, κατά τη διάρκεια μιας πλημμύρας, ξεθάφτηκε στη ρίζα του ένα αλλόκοτο οκτάπλευρο κιβώτιο που δεν φαινόταν να έχει άνοιγμα πουθενά. Κανείς δεν τολμούσε να το πλησιάσει και μόνο ο οινοπνευματοποιός της περιοχής, που είχε να το λέει πως δε φοβόταν τίποτα, πήγε και το πήρε με σκοπό να το εξετάσει.

Όταν βέβαια λίγο καιρό αργότερα τον μνημόνευαν στο σαρανταλείτουργο, όλοι συμφωνούσαν ότι η τόλμη του αυτή δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα. Και φυσικά δεν είχε καν προλάβει να εξετάσει το κουτί, το οποίο έμεινε εκεί που το είχε αφήσει, έξω από την πόρτα του. Περνούσε ο παπάς κάθε μέρα με τη μηχανή του και θυμιάτιζε όλη την περιοχή με λιβάνι για να φύγουν τα κακά δαιμόνια.

Όλα αυτά τα αγνοούσαν οι δύτες, που είχαν έρθει με μια αποστολή από την Κοπεγχάγη, καθώς ένας πολύ πλούσιος Δανός είχε αγοράσει την έκταση που ξεκινούσε δίπλα από τη βελανιδιά και εκτεινόταν πέρα από τη λίμνη, αλλά ελάχιστοι ήξεραν το μυστικό του. Έλεγε ότι δήθεν είχε σκοπό

να εξευγενίσει το άγριο τοπίο της περιοχής για να την εκμεταλλευτεί τουριστικά, και με τους κατάλληλους τροφοδότες να τον κάνει θέρετρο πολυτελείας. Οι ντόπιοι, που είχαν παραλείψει να τον ενημερώσουν για την κατάρα της βελανιδιάς, είχαν χάσει τον ύπνο τους και περίμεναν με αγωνία να δουν τι θα γίνει με τους ανυποψίαστους δύτες.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ, ΚΑΠΝΙΖΩ, ΔΥΤΗΣ, ΜΗΧΑΝΗ, ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ, ΕΞΕΥΓΕΝΙΖΩ, ΟΚΤΑΠΛΕΥΡΟΣ, ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣ, ΛΙΒΑΝΙ, ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ON THE GRAPEVINE

Από τότε που άνοιξε το σκυλάδικο δίπλα στον αμπελώνα, άρχισαν και τα παρατράγουδα εκατέρωθεν. Όλη μέρα κι όλη νύχτα τσακώνονταν οι εργάτες του αμπελώνα με τους μπράβους του σκυλάδικου, γιατί πάντα κάτι θα υπήρχε που θα ενοχλούσε τη μια ή την άλλη πλευρά. Πότε η ευωδιά του μούστου ήταν υπερβολική και μπούχτιζε τους μπράβους, πότε οι πρόβες κατά τη δάρκεια της ημέρας στο σκυλάδικο εκνεύριζαν τους εργάτες, που ήθελαν πιο εκλεπτυσμένες μουσικές για να συγκεντρώνονται στη δουλειά τους, όλο και κάποια αφορμή θα έβρισκαν όλοι για καυγά. Τα αφεντικά είχαν απαυδήσει, ό, τι κόλπο και να σκαρφίζονταν δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα.

Μια μέρα, σε μια ύστατη προσπάθεια να ηρεμήσουν τα πνεύματα, το αφεντικό του αμπελώνα προθυμοποιήθηκε να κεράσει τους μπράβους κρασί. Εννοείται φυσικά ότι οι εργάτες έκαναν σαμποτάζ, και αντί για κρασί οι μπράβοι παρέλαβαν μια νταμιτζάνα με σκέτο νερομπούλι, την οποία και έστειλαν πίσω με κολλημένο πάνω της ένα χαρτί διακοσμημένο με το σκίτσο μιας άσεμνης χειρονομίας, φιλοτεχνημένης ωστόσο με ιδιαίτερη τέχνη, είναι η αλήθεια. Οι εργάτες δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια: γέμισαν τα ραντιστήρια με ξινισμένο κρασί που βρωμούσε από δέκα μέτρα, και ψέκασαν όλους τους θάμνους στην αυλή του σκυλάδικου.

Τα αφεντικά έφτασαν στο αμήν, τέτοιο σκάσιμο δεν είχαν ξανανιώσει στη ζωή τους. Αποφάσισαν λοιπόν να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Συναντήθηκαν νύχτα για να μην τους δει κανείς, κάθισαν και εξέτασαν όλα τα δεδομένα, και πάνω που αποφάσιζαν ότι το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν ένας διαφορετικός καταμερισμός της εργασίας, έτυχε και κοιτάχτηκαν στα μάτια φευγαλέα. Θαύμασε ο ένας την κατατομή του άλλου, και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν ήδη παρατήσει αμπελώνα και σκυλάδικο, και χάνονταν στο ηλιοβασίλεμα μέσα σε μια κάμπριο λιμουζίνα.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΕΥΩΔΙΑ, ΝΕΡΟΜΠΟΥΛΙ, ΜΟΥΣΤΟΣ, ΣΚΑΣΙΜΟ, ΣΚΥΛΑΔΙΚΟ, ΕΞΕΤΑΖΩ, ΕΝΩΝΩ, ΡΑΝΤΙΣΤΗΡΙ, ΚΑΤΑΤΟΜΗ, ΚΑΤΑΜΕΡΙΖΩ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

*On the grapevine: έκφραση που σημαίνει την απόκτηση μιας πληροφορίας ή φήμης με έμμεσο, ανεπίσημο τρόπο (κυριολεκτικά: μέσα από τον αμπελώνα)

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

Κανείς δεν περίμενε, μετά τις ανθενωτικές δηλώσεις του δημάρχου της Άνω Τσίκνας, ότι η Κάτω Τσίκνα θα έδειχνε τόσο ομαδικό πνεύμα και θα επεδίωκε να γίνει μια κοινή γιορτή για τα διακόσια χρόνια από την ίδρυση της τοπικής κοινότητας. Στην πραγματικότητα οι κάτοικοι πάντα ήθελαν να ενωθούν τα χωριά, αλλά όταν, πριν από χρόνια, έγινε η οροθέτηση ανάμεσά τους, προέκυψε ταυτόχρονα και ένα πρόβλημα που ήταν δύσκολο να επιλυθεί: και τα δύο χωριά διεκδικούσαν το εθνικό πάρκο, που, για κακή του τύχη, ήταν ακριβώς πάνω στο σύνορο.

Μετά τον ορισμό των συνόρων, το μισό ανήκε στην Άνω Τσίκνα και το άλλο μισό στην Κάτω Τσίκνα. Αυτή η διευθέτηση, αν και θεωρητικά ήταν δίκαιη, στην πράξη συνάντησε μεγάλη δυσαρέσκεια με την πάροδο του χρόνου, καθώς το κάθε ένα από τα χωριά θεωρούσε ότι το καλύτερο κομμάτι του πάρκου το είχε πάρει το άλλο. Παρ᾽όλα αυτά, οι περισσότεροι κάτοικοι ήταν διατεθειμένοι να βάλουν στην άκρη τις διαφορές τους, γιατί μια πιθανή ένωση συνέφερε και τα δύο χωριά. Συμφώνησαν λοιπόν, παρά τις αντιδράσεις κάποιων, να στήσουν μια κοινή γιορτή στο πιο επίμαχο σημείο της περιοχής: στο εθνικό πάρκο, ακριβώς πάνω στο σύνορο ανάμεσα στα δυο χωριά.

Την καθορισμένη μέρα, ξεκίνησαν οι εορτασμοί από νωρίς το πρωί, με την καπνιά από τις σούβλες να γεμίζει τον αέρα, δικαιώνοντας για μια ακόμη φορά τα ονόματα των χωριών. Από τη μια τα κοψίδια και τα ψητά, από την άλλη οι μυρωδιές από τα γιαχνιστά, προκαλούσαν αναπόφευκτα ανεξέλγκτη σιελόρροια στους περαστικούς, οι οποίοι δύσκολα αντιστέκονταν και δεν σταματούσαν για να πάρουν έναν μεζέ. Ο παλμός της γιορτής ήταν ξεσηκωτικός, και όλα έδειχναν ότι, για πρώτη φορά στην ιστορία, τα δύο χωριά θα συμφιλιώνονταν επιτέλους.

Ωστόσο ο δήμαρχος της Άνω Τσίκνας, που όλο αυτό το διάστημα υποκρινόταν πως είχε μεταστραφεί και ήταν υπέρ της ένωσης, δεν είχε πει την τελευταία του λέξη. Ήταν αποφασισμένος να επιστρατεύσει κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να κατατροπώσει τους αντιπάλους του. Όσο

λοιπόν οι κάτοικοι και των δύο χωριών καλοπερνούσαν στο πάρκο, εκείνος έστειλε τα τσιράκια του να τρυπώσουν στο θησαυροφυλάκιο της Κάτω Τσίκνας και να το ληστέψουν. Γύρισαν με την μεγαλύτερη μπάζα όλων των εποχών, και ο δήμαρχος κάγχασε από τη χαρά του, στρογγυλοκάθισε στο γραφείο του και περίμενε εναγωνίως να γίνει η αποκάλυψη της ληστείας, σίγουρος ότι αυτή η ολιγόωρη εκεχειρία θα κατέληγε, αργά η γρήγορα και με μαθηματική ακρίβεια, σε σύρραξη.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΟΜΑΔΙΚΟΣ, ΟΡΟΘΕΤΗΣΗ, ΠΑΛΜΟΣ, ΜΠΑΖΑ, ΘΕΜΙΤΟΣ, ΓΙΑΧΝΙΣΤΟΣ, ΣΙΕΛΟΡΡΟΙΑ, ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΣ, ΤΣΙΚΝΑ, ΚΑΠΝΙΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ENENRA

Το πώς και το γιατί μεταπήδησε ο θείος Λαυρέντης από την Ιατροδικαστική στην Μεταψυχιατρική ήταν ένα μυστήριο, καθώς ήταν Μέγας και τρανός επιστήμων στον χώρο, με προδιαγραφές για ακόμα μεγαλύτερη αναγνώριση. Μπορεί βέβαια να έπαιξε τον ρόλο της και η θεία Γιουκίκο, η Γιαπωνέζα σύζυγός του, της οποίας η καριέρα στην ψυχολογία είχε διακοπεί απότομα ύστερα από εκείνη την τρομακτική περιπέτεια στο ψυχιατρικό ίδρυμα στην οποία είχε άθελά της εμπλακεί και την έκανε να δει τον Χάρο με τα μάτια της.

Από τότε είχε σχεδόν παρατήσει τα εγκόσμια, ντυνόταν με κελεμπίες και ξυλοπέδιλα και μελετούσε συνεχώς παραδοσιακές συνταγές και γιατροσόφια που της είχε αφήσει κληρονομιά η γιαγιά της, μια Γκέισα του παλιού καιρού, επιστήμων κι αυτή της εποχής της. Μυστικά για την αντιμετώπιση

του πονόδοντου και της ποδάγρας, κόλπα για να έχουν αίσια έκβαση οι πτηνοτροφικές εργασίες, οδηγίες για κηπουρική, όλα τα είχε ο μπαχτσές - κυριολεκτικά- στα κιτάπια της γιαγιάς.

Ωστόσο η θεία Γιουκίκο το είχε λίγο τερματίσει το όλο θέμα με την επιστροφή στο παρελθόν: χρησιμοποιούσε παλιές λυχνίες και λυχνάρια αντί για ηλεκτρισμό, είχε ξετρυπώσει από το πατάρι μια προπολεμική μπαλάντζα και άλλα παρόμοια αντικείμενα και αρνιόταν πεισματικά να έχει οποιαδήποτε επαφή με τον σύγχρονο πολιτισμό. Ο θείος Λαυρέντης που την υπεραγαπούσε, σώπαινε και την άκουγε προσεκτικά κάθε φορά που εκείνη του μιλούσε για τους θησαυρούς της γνώσης που είχε ανακαλύψει στα τεφτέρια της γιαγιάς της, αλλά στο μυαλό του κλωθογύριζε σχέδια για να την επαναφέρει στα συγκαλά της. Υποψιαζόμασταν λοιπόν ότι στράφηκε τελικά στην Μεταψυχιατρική μήπως και κατάφερνε, μέσα από την επιστήμη, να την βοηθήσει μόνος του, γιατί κανέναν άλλον δεν εμπιστευόταν.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΞΥΛΟΠΕΔΙΛΑ, ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ, ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ, ΜΕΓΑΣ, ΣΩΠΑΙΝΩ, ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΟΣ, ΛΥΧΝΙΑ, ΓΚΕΙΣΑ, ΜΠΑΛΑΝΤΖΑ, ΜΕΤΑΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

*Enenra: ιαπωνικό πνεύμα που αποτελείται από καπνό και σκοτάδι

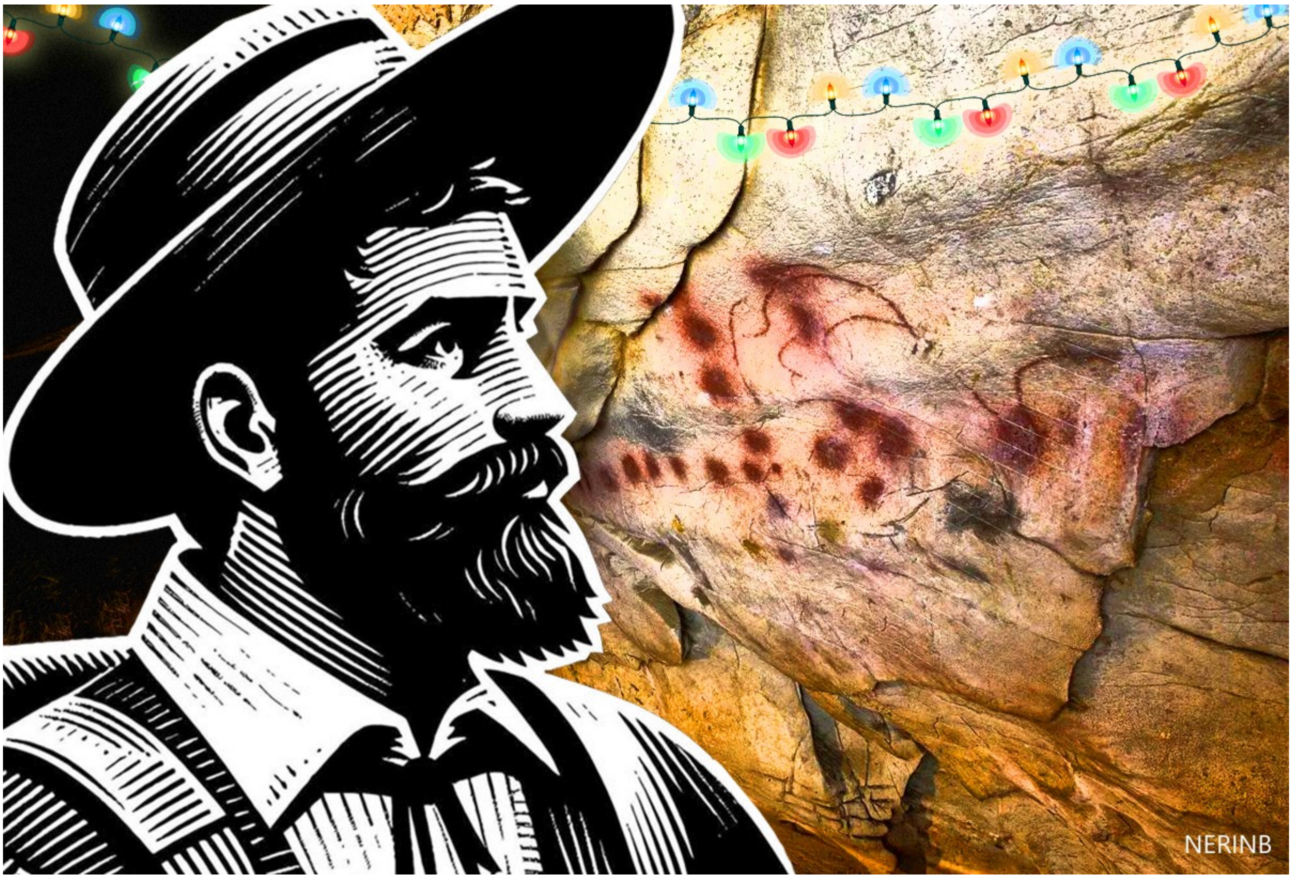

ΣΕ ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ ΣΤΗΝ ΑΛΤΑΜΙΡΑ

Ο μεγαλώνυμος εξερευνητής έφτασε στο σπήλαιο της Αλταμίρα ύστερα από μια εξαντλητική πεζοπορία που είχε διαρκέσει πάνω από τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Ήταν απόγευμα όταν είδε από μακριά την είσοδο της σπηλιάς, ανάμεσα σε καψάλες και κλαδιά γεμάτα με ξερά φύλλα. Τι κι αν ήταν παραμονή Χριστουγέννων, εκείνος ήταν ταγμένος στην αποστολή του. Από μακριά άκουγε τις καμπάνες του πιο κοντινού χωριού και σκεφτόταν ότι ο κόσμος εκεί δεν είχε ιδέα για την τρομερή ανακάλυψη που μπορεί να περίμενε εκείνον μέσα στο σπήλαιο.

Ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρος ότι εκεί μέσα, στα βάθη της σπηλιάς, υπήρχε κάτι περισσότερο από τις ήδη γνωστές προϊστορικές τοιχογραφίες. Όταν μίλησε στον έπαρχο για τις υψηλές πιθανότητες μιας σπουδαίας ανακάλυψης, εκείνος κάγχασε. Αλλά τι να περιμένει κανείς από έναν φαντασμένο λιμοκοντόρο χωρίς περιεχόμενο. Παρόμοια αντιμετώπιση είχε και από το μοναστήρι της περιοχής, το οποίο, καθότι σταυροπηγιακό, δεν έβγαζε ποτέ αποφάσεις που να είναι αποκλειστικά δικές του. Αντίθετα οι απλοί κάτοικοι του χωριού είχαν δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όταν έμαθαν τι τον είχε φέρει στην περιοχή τους. Υπήρχε έντονη πνευματολατρεία στη συγκεκριμένη επαρχία, και ο,τιδήποτε είχε έστω και μια επίφαση μεταφυσικού, ήταν ικανό να εξάψει τη φαντασία των ανθρώπων. Ακόμα και η τοπική εφημερίδα ξανατύπωσε το τελευταίο της φύλλο για να συμπεριλάβει την είδηση για τον σπουδαίο εξερευνητή που είχε κατά φτάσει για μια επικείμενη σημαντική ανακάλυψη. Ωστόσο με το που άρχισαν οι χριστουγεννιάτικες φιέστες στο χωριό, ο κόσμος ξέχασε όλα τα άλλα και έστρεψε όλη την προσοχή του εκεί.

Κι έτσι τώρα, ενώ από τα μεγάφωνα της πλατείας ακουγόταν η "Άγια Νύχτα", ο εξερευνητής έκανε το γενναίο βήμα και μπήκε μέσα στη σκοτεινή σπηλιά. Αφού προχώρησε αρκετά μέσα στο σκοτάδι που φωτιζόταν μόνο από τον δικό του ηλεκτρικό φακό, άκουσε ξαφνικά έναν ήχο σαν να έπεφτε μια λεπίδα λαιμητόμου. Ο ήχος αυτός τον έκανε να ανατρίχιασε, αλλά ακόμα πιο ανατριχιαστικό ήταν ότι, παραδόξως, η "Άγια Νύχτα" ακουγόταν ακόμα από το χωριό, παρόλο που λογικά δε θα έπρεπε σε τόση απόσταση. Εκείνη τη στιγμή δύο κόκκινα μάτια άστραψαν απέναντι του κι ένα αλλόκοτο

σαυροειδές πλάσμα σύρθηκε με απίστευτη ταχύτητα στον τοίχο δίπλα του για να εξαφανιστεί μέσα σε δευτερόλεπτα. Ο εξερευνητής είχε δύο επιλογές, να συνεχίσει η να φύγει. Χωρίς δεύτερη σκέψη, δυνάμωσε το φως του φακού και προχώρησε ακόμα πιο βαθιά στο σκοτάδι του σπηλαίου.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΣ, ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ, ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ, ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΑΤΥΠΩΜΑ, ΚΑΨΑΛΑ, ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ, ΣΑΥΡΟΕΙΔΗΣ, ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ, ΑΛΤΑΜΙΡΑ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΓΜΕΝΟΥ ΜΥΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Μέσα σε ένα αντίτυπο της πραγματείας του Ιωάννη Στοβαίου, βρέθηκε τελικά η απόδειξη για την ενοχή του ύπουλου εγκωμιαστή: ήταν ένα μυογράφημα στο οποίο είχε γίνει επέμβαση ούτως ώστε να δείχνει μια εντελώς λανθασμένη εικόνα για την ασθένεια της δεσποινίδας Περσεφόνης. Η δεσποσύνη συνήθιζε να διαβάζει την πραγματεία σαν μυθιστόρημα, καθώς την ενδιέφερε ιδιαίτερα το θέμα της, και ήδη χρωστούσε απέραντη ευγνωμοσύνη στον κύριο Παρλαβάντζα ο οποίος είχε την ευγένεια να της την χαρίσει.

Αυτός ήταν και ο τρόπος με τον οποίο κατάφερε να την πλησιάσει και να κερδίσει την εμπιστοσύνη της. Ανάμεσα στις σελίδες του βιβλίου, η δεσποινίς Περσεφόνη είχε επιμελώς τοποθετήσει το αυθεντικό μυογράφημά της. Στη συνέχεια, ως δήθεν απόγονος του διακεκριμένου μελετητή, ο "αξιότιμος" κύριος Παρλαβάντζας συντρόφευε καθημερινά την ασθενική δεσποσύνη, μην παραλείποντας να εκθειάζει τα κάλλη και την ευφυία της, αναλύοντάς της παράλληλα απανωτές πολιτικές θεωρίες, γνωρίζοντας πως ήταν ένα θέμα που της προκαλούσε αυτόματα νύστα. Για να είναι σίγουρος ότι θα κατάφερνε να φέρει εις πέρας το ύπουλο σχέδιό του, φρόντισε να γεμίσει τη σάλα με γαρδένιες που ευωδούσαν αφόρητα, ελπίζοντας ότι το άρωμα των λουλουδιών θα ζάλιζε τη δεσποσύνη και στη συνέχεια θα την έπαιρνε ο ύπνος ενώ εκείνος της μιλούσε για πολιτική.

Ωστόσο η δεσποινίς Περσεφόνη, περνώντας τόσους μήνες κλεισμένη στο χρυσό της παλάτι, είχε αρχίσει να αναπτύσσει ενδιαφέρον για άπειρα θέματα, και η πολιτική, δυστυχώς, ήταν τελευταία

ένα από αυτά. Ο κύριος Παρλαβάντζας δεν το γνώριζε, το αντιλήφθηκε ωστόσο κάπως εκπρόθεσμα όταν συνειδητοποίησε ότι η δεσποινίς Περσεφόνη είχε ανοίξει διάπλατα τα τεράστια, ολοστρόγγυλα μάτια της και τον παρακολουθούσε με αμέριστο ενδιαφέρον καθώς της ανέλυε τις αξίες του φεντεραλισμού. Και τότε μέσα στον πανικό του να βρει ένα άλλο θέμα που είχε την ελπίδα να της φανεί βαρετό, βάλθηκε να της αναφέρει εν είδει καταλογογράφησης τα μέρη του πλοίου. Όχι τόσο επειδή βαριόταν ίσως το θέμα, αλλά κυρίως επειδή αδυνατούσε να καταλάβει τι τον είχε πιάσει αίφνης τον πιστό θαυμαστή της και του ήρθε η φαεινή ιδέα για τη συγκεκριμένη απαρίθμηση – ήταν και η αφόρητη ευωδιά από τις γαρδένιες που έπαιξε τον ρόλο της – τελικά η δεσποινίς Περσεφόνη αποκοιμήθηκε πάνω που ο κύριος Παρλαβάντζας της περιέγραφε την τόρπιδα του καραβιού.

Μόλις λοιπόν την είδε να κλείνει τα μάτια της ροχαλίζοντας ελαφρά, έτρεξε αμέσως στη βιβλιοθήκη πίσω της, πήρε το αντίτυπο της πραγματείας με τη μαεστρία ενός Αρσέν Λουπέν και αντικατέστησε το αυθεντικό μυογράφημα με το πλαστό. Στη συνέχεια, ξανατρέχοντας γύρισε στη θέση του και την περίμενε να ξυπνήσει. Κάπως έτσι λοιπόν συνέβη αυτή η απίστευτη απάτη, αλλά όπως έχει δείξει η ιστορία, ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον.

Ο αδέκαστος εξεταστής έβγαλε την ετυμηγορία του: ένοχος ο κατηγορούμενος, χωρίς κανένα ελαφρυντικό.

Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: ΜΥΟΓΡΑΦΗΜΑ, ΦΕΝΤΕΡΑΛΙΣΜΟΣ, ΕΚΠΡΟΘΕΣΜΟΣ, ΕΞΕΤΑΣΤΗΣ, ΤΡΟΠΙΔΑ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ, ΣΤΟΒΑΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΗΣ, ΞΑΝΑΤΡΕΧΩ, ΕΥΩΔΩ (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό)

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ
ΤΗΣ ΒΕΡΙΝΑΣ ΧΩΡΕΑΝΘΗ
ΜΕ ΕΞΩΦΥΛΛΟ & ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ
ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2026
ΜΕ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΛΟΓΙΣΜΙΚΟ
LIBREOFFICE
ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΔΕΙΑ
CREATIVE COMMONS BY-NC-SA 4.0 .

Η Βερίνα Χωρεάνθη γεννήθηκε στον Πειραιά και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στο χώρο της λογοτεχνικής μετάφρασης σε συνεργασία με μεγάλους εκδοτικούς οίκους. Επί σειρά ετών, αρθρογραφούσε σε έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά με κριτικές και παρουσιάσεις βιβλίων, μουσικής και κινηματογράφου, καθώς και μεταφράσεις, χρονογραφήματα, ρεπορτάζ και πρωτότυπα λογοτεχνικά κείμενα. Ασχολείται με τη συγγραφή, τη φωτογραφία, τα πολυμέσα, τη δημιουργία βίντεο και το blogging. Από το 2016 διατηρεί το αγγλόφωνο ιστολόγιο Strange Dark Stories όπου δημοσιεύει άρθρα της σχετικά με την κουλτούρα των video games. Έχει εκδώσει δύο ψηφιακά βιβλία που διατίθενται ελεύθερα μέσω διαδικτύου: μία συλλογή δημοσιευμένων πρωτότυπων κειμένων και μεταφράσεών της με τον τίτλο “Τα Δώρα των Εσπερίδων” (2022) και μία επιλογή από άρθρα του ιστολογίου της με τον τίτλο “Strange Dark Stories” (2024), και μία ποιητική συλλογή με τίτλο “Το Δρεπάνι και το Φεγγάρι” που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος (2025).